

## דברי התעוררות שנאמרו ע"י הגאון הגדול הרב ישראל אליהו ויינשטרויב שליט"א בענייני השעה

מוצאי ש"ק שמות כ"ב טבת תשס"ט

ביהכנ"ס "פוניבז' צעירים" בני ברק

[בתוספת דברים שהוכנסו בעת הכתיבה, וסומנו בסוגר רבוע]

ההוספה ע' תשס"ט  
הרב יוסף חיים ארזון זצ"ל  
בניסוח עמ' נ"ו  
לכ"ו

מטרת האסיפה כאן היא בשל הימים הטרופים שעברו עלינו בשבועות האחרונים, וברצוננו להבהיר להציבור איך להסתכל על המאורעות מתוך מבט ברור, לדעת את אשר לפנינו, ומה נדרש מאיתנו בעת כזאת. ומקווים אנו אשר בזכות הרבים יהיו הדברים ברורים היטב.

ראשית, הדבר הפשוט ביותר אשר עלינו לקבוע בדעתינו הוא את הבהירות בזה שאין שום סיבה בעולם לכל המאורעות אלא השי"ת לבד. אם כי בודאי שהוא דבר פשוט וברור אצלנו, אלא שישנה מלחמה תמידית בין החוש להאמונה, שהגם שזו היא אמונתנו, אך בהיות שהחוש מראה פנים אחרות א"כ נדמה להאדם כאילו יש כאן ב' כתובים המכחישים זה"ז. אך אליבא דאמת אינו כן! אלא המציאות היא רק אחת, והיא שאין עוד מלבדו, והוא ית' הסיבה היחידה לכל מה שקורה, ואילו מה שנראה בחוש אינו אלא דמיון כוזב ותו לא! ואכן, נעיר בזכרוננו את הר"ה של שנה זו - תשס"ט - בעת עבודתנו אז להמליך את הקב"ה בעולם, אמרנו מלכיות, זכרונות, שופרות. ואכן כ"א מאיתנו חשב בליבו (כפי שכל בן תורה חושב) איך שממש באותה שעה הקב"ה יושב ודן את כל העולם כולו וקובע את כל מה שיהיה במשך השנה לפרטי פרטים, ושכל מה שיהיה הוא אך ורק מסיבת פסק זה, ואין שום סיבה אחרת, לא הטבע, ולא מעשה ידיו של מאן דהוא, אלא הקב"ה דן יחידי והכל נקבע אך ורק על ידו, ומבלי שיש אפשרות לאף אחד לברוח מהפסק הזה. וכנראה שתפילותינו לא היו מספיק כדבעי, עד כדי שהיה צורך שמן השמים יעמידו אותנו בפני איום שיש בו ממש. והבעיה היא, כנ"ל, שהגם שידועים שהכל תלוי בהר"ה אך צורת החיים לא נראית כך, ובעל כרחינו מחמת הכחשת החוש, החיים שלנו מתנהלים מתוך גישה של עולם כמנהגו נוהג. ועל כן הקב"ה שולח לנו ברקים ורעמים באמצע השנה בכדי לעורר אותנו ולהזכיר לנו שהכל תלוי בהפסק של ר"ה! ושבאמת אין שום דרך להימלט אלא רק מתוך ידיעה שאין לנו עסק אלא רק עם הקב"ה בלבד, ואף גם אחר גזר דין יש דרכים להקל את המצב ע"י תפילה ותשובה וכו'. וזה אנו צריכים לתקוע בלבינו שהסיבה היחידה לכל מה שקרה כאן היא ה"ויגבה ה' צבקות במשפט" של ר"ה תשס"ט! (וכפי המשמעות הפשוטה של המלכיות זכרונות ושופרות שאין עוד מלבדו). וזה מה שצריכים לקבוע בדעתנו בפשיטות, להסתכל במבט של "אר"ה דיקאמהלך". (וגם עי"ז להגביר את עבודת הר"ה להבא)

נתמקד במספר נקודות שצריכים להבהיר להציבור.

לאחרונה, פורסם בהציבור שיטה חדשה! בהנהגת הציבור, אשר לא שמענו ולא ראינו מרבתינו והם לא מרבתיים, אף פעם לא היה דבר כזה! שמו של חידוש זה הוא "אלף

למטה", שפירושו שכל א' מבני הישיבות והכוללים "יאמץ" לעצמו "חייל" שיהיה תלוי "על חשבוננו", שילמד עבורו או יתפלל עליו. דבר זה הוא טרף! ומעולם! בזמן שחיו כאן הרב מברסק זצ"ל ושאר גדולינו זצ"ל לא היה דבר כזה (בשום מלחמה), לתת לבן תורה תיפקוד חדש... חייל על חשבוננו... ואכן, מי שהוא **תמים**! מגיב: "מה רע בדבר כזה, אדרבה, הלא הם מוסרים נפש בשבלינו א"כ למה לא? זהו דבר חשוב מאוד..." העובדא שכל שני וחמישי יכולים למכור להציבור דברים חדשים אשר לא שיערום אבותינו ויתקבלו אצלו כ"כ בקלות, הנה אין זה מורה על התפתחות לטובה בהציבור, אלא אדרבה, רק על האי יציבות והערעור שיש בהשקפה. ומי שאינו מיושב בהשקפה יכולים להכניס בדעתו כל מה שרוצים.

ברצונינו לברר כאן את חומרת הענין ובפרט שהיא בעיה עמוקה מאוד. אמנם בהקדים, דבודאי אין כאן הנידון על עצם המושג של תפילה בעת צרה ובודאי פשוט הוא דעת צרה ומלחמה הוא סיבה לעורר אותנו להתפלל על ישועה, אבל בודאי אין אנו מ"ד להגיד להקב"ה איך לעשות, ומה לעשות, וכל חובתינו בעת כזאת אינה אלא כפי המבואר בשו"ע שבעת צרה מתפללים על ישועה, **וְתוֹ לֹא מִיָּדִי!**

ניגש לענין מנקודת השורש שלו. בפרשת המרגלים בעת שובם מא"י וסיפרו את התרשמותם מהארץ, ארץ זבת חלב ודבש, ואח"כ סיפרו וגם בני ענק ראינו שם ערים גדולות ובצורות בשמים, ומסקנת התרשמותם בא לידי ביטוי בלשון זה: "ונהי בעינינו כחגבים וכן היינו בעיניהם" פירושו, שמדדו את ערך עצמם כלפי בני הענקים במידה של חגב מול אדם, וזהו "ונהי **בעינינו** כחגבים", ואכן גם – כתוצאה מזה – שמעו אותם מדברים עליהם הנה חגבים בין הכרמים כמ"ש רש"י שם. ואכן דב"ז עצמו היה הרס הכל, מחמת שאם נשיא בישראל והוא גם הנושא בתוכו את כל כח התורה של השבט, ואעפ"כ המבט שלו על עצמו הוא באופן כזה שהערך שלו כלפי הסובב אותו נמדד בגוף, בכמה קילו בשר עומד ממולו... ואם יש כאן איזה "ענק" ששוקל חמש מאות קילו בשר ממולי אז אני (עם כל התורה והעבודה שלי...) רק חגב כלפיו, כי הלא אני הרי שוקל רק מאה קילו. זה גופא הרס והפיל את הכל, וזה גם חיזק את ה"וכן היינו בעיניהם" כי אם אתה חגב בעיני עצמך אז אתה קובע בזה את המציאות שלך, ואיך שיהיה המבט עליך.

ואכן על כל בן תורה לדעת שמדידת הערך העצמי באופן זה (של חתיכות בשר!) אינה מדידה! ... צריך לדעת שכח התורה שלנו היא **המציאות היחידה** שנקראת מציאות ורק מה שנקבע על ידה למציאות הוא מציאות (ואין שום כח קובע אחר מבלעדיה) ואילו מה שחוץ מזה **אינו מציאות!** ומה שבכל אופן יכולים לראות ולשמוע אחרת (וכגון הלא פלוני העם הארץ גדול וענק כי שוקל מאתיים קילו ואילו הת"ח שוקל רק חמישים...) אין זה אלא רק מחמת הטישטוש של המבט שלנו שלכך אנו מודדים דברים שלא לפי ערכם האמיתי.

כאן היא נקודת הבעיה בעינינו. זה גופא שישנה אפשרות לדבר לבן תורה בסגנון: הלא עתה עת מלחמה, וצריך ישועה, (..אמת...) קום נא ועשה **ש ו ת פ ו ת** עם החייל היוצא בחזית כי הלא הוא מוסר נפש בשבילך ואילו מה אתה עושה?? כלום!, יושב ובטל, ... אז לפחות תשתתף (במשהו קטן) ...

**אנו מכריזים כאן:** יש ב' דברים עקומים בגישה זו!!!

(א) בודאי, נכון צריכים לישועה ויכולים להתפלל שיחזרו לחיים – אם כי המדינה היא מדינת רשע וכשאחזו"ל דבעקבתא דמשיחא ראשין דעמא (השולטים) מערב רב אינון, וכמו שנדבר מזה בהמשך, אך החיילים הרי הם בגדר תינוקות שנשבו, [וכש"כ ר' אלחנן בעקבתא דמשיחא] ומגיע להם הצלה, ואין מה להסתפק בזה – **אבל לעשות כאן שותפות? ולהסתכל כאילו יש כאן מגע וחיבור בין המחנה שלנו להמחנה החילוני, זהו טרף! כי שותפות זו פירושה הוא, שהמחנה התורתי מכיר את עצמו כחלק מהמערכה והוא עושה פחות ממה שהחייל בחזית עושה (כי הרי הוא לא נמצא שם) וממילא נוצר רגש של נחות דרגא בעסק, ואז כתגובה, משפילים כבוד התורה לגמרי, שיהיה ה"ישיבע מאן" טפל להחייל. שוב, עלינו להבהיר אין המדובר כאן על תפילה לישועתם, כי הם תינוקות שנשבו ואין מה להסתפק ע"ז, אבל לעשות שותפות? ולהעמיד את התינוק שנשבה בראש, ואתה – הבן תורה – טפל?... שמה של שיפלות זו היא "ונהיה בעינינו כחגבים"! – הם – החיילים – ענקים, ואני – הלומד תורה – חגב למולם... אם כי הדברים חריפים, אבל לצערנו זו היא המציאות, לקחו כאן את העולם התורתי, שהוא ואך ורק הוא, עצם המציאות ומרכז המציאות, ומעמידים אותו מול... (לא פחות ולא יותר) חייל? **התורה שהיא המציאות ואשר ירדה לעולם בסיני, לא ניתנה לחיילי צה"ל! אלא ניתנה לכלל ישראל, תופשי התורה!** וכל זמן שאנו אווזים בתורה אנו מובטחים שהשי"ת יושיע. אבל אם ח"ו משפילים את כבוד התורה... לעומת הרובה... וכאילו חלילה הוא חשוב יותר, אז אין אנו יודעים איזה תוצאות ח"ו יכול לצאת מזה רח"ל. **זהו הטרף שיש באותה תפיסה של "אלף למטה" ... תפילה, אכן... אבל שותפות?? הרי זה בגדר גשר בין ב' המחנות, באופן שהוא חד סיטרי, הליכה מאיתנו לחלק שלהם...** (כי חלק תורתנו ותפילתנו משייכים אליהם) **ואנו אין לנו חלק עימם כלל וכלל!** סיפר לי ר' יוסף ליס זצ"ל – שהיה נאמן בביתו של הרב מבריסק זצ"ל – שבשנת תשי"ז שהיתה אז מלחמה בין א"י למצרים שארכה במשך חודש (או יותר) ונהרגו אז בערך 500 חיילים, והוא נכנס בשעתו קמיה דהרב ז"ל ושאל אותו ילמדנו רבינו איך צריך להיות המבט על כל מה שקרא כאן?, תורה היא וללמוד אני צריך. וענהו בזה"ל: באמת אין הם שייכים להצלה בכלל, מחמת שהם לא בסדר, ואילו באנו לחשב את הניצולים והנהרגים הנה הניצולים הוא רק מכח בני התורה שהם גרמו להצלה, ואילו הנהרגים הם רק על חשבונם, ואילו **הם לא היו הרוגים בכלל!** אח"כ הוסיף: שמעולם! – **אף פעם, פשוט אף פעם!!** – לא עלתה על דעתם טובתם של ישראל. כלומר, אף פעם לא נתנו את דעתם לחשוב אפי' מחשבה קלה להיטיב לאחרים. (היום כבר לא צריכים ראיות לזה כי כבר יצאה כל הפסולת שלהם החוצה). ממילא כל הכיוון שלהם הוא רק לעשות חייץ בין כלל ישראל והתורה לבין מה שהם עושים. (דהיינו מדינה שאינה קשורה לכלל ישראל ולתורה)**

[ויש לעורר על שיבוש נוסף שקיים בגישה בעלי שיטה חדשה זו ד"אלף למטה" באמרם: "כי הלא הם – החיילים – מוסרים נפש **בשבילנו**, שהרי הולכים או להרוג או ליהרג רחל"צ"... ודב"ז הוא פשוט **ש ק ר** כפשוטו! והא ראייה, הנה אם יגשו להחיילים, שלא בעת מלחמה ויבקשו מהם עשרים שקלים לטובת הישיבות ולומדי התורה הנמצאים בדוחק,

נו, האם ירוצו ליתן כמו שהם רצים עתה לתוך עזה?? בודאי לא! ומעתה בואו חשבון, הנה עשרים שקל! אינם מוכנים לתת בשבלינו, ולמסור את החיים שלהם כן??? !!! ואם ישאל התמים הא קחזינן שהולכים לאפשרות הריגה? התשובה, ברור שמוסרים נפש, אבל השאלה למי ולמה, (ולא חסר, תאות הכבוד, הנצחון, וככ"צ"ב) אבל זה ברור מבלי מקום ספק! שאין כאן שום עסק בשבילנו הבני תורה! כי למי שלא מוכנים לתת עשרים שקל גם אין אפי' צד למסור נפש בשבילו. וכ"ז אינו צריך לפנינו.]

(ב) הדבר השני שיש להבהיר כאן הוא, מהיכן הוא רגש הנחיתות הלזה היושב בתוך רגשותיו של הבן תורה, להרגיש כניעה למול ה"בעלי בשר" הללו. כתיב (מלאכי ב יג), "הוגעתם ה' בדבריהם, ואמרתם במה הוגענו, באמרכם כל עושה רע טוב בעיני ה' ובהם הוא חפץ, או איה אלוקי המשפט". מדובר כאן על ב' שיבושים שהיו בדורות שהפסוק מדבר עליהם – בח"ח כ' שהמדובר הוא על עקבתא דמשיחא – והיינו מכח מצב שישורר במציאות בעת ההיא, והוא, שתהיה הצלחה מופלגת לרשעים וממילא יהא זה תמיהה אצל הציבור, היתכן הצלחה כ"כ גדולה לרשע? באופן דבהיות שערכי הטוב כ"כ מושפלים עד כדי שאין לו מקום להראות את פניו היפות במצב כזה שהרשע תופס את עיקר המקום בעולם, אז מכח זה, נכנסים דעות כוזבות לתוך עולמו הקטן של האדם, ובאחד מב' האפשרויות הנזכרים בהפסוק, או, "כל עושה רע טוב בעיני ה' ובהם הוא חפץ", כאילו מן השמים מרוצים מהם רחל"צ. או, "איה אלוקי המשפט", היינו שהכל הפקר, לית דינא ולית דיינא, כי הרי אילו היה משפט א"כ היה הרשע נענש והצדיק נשכר, ואילו בפועל נראה בדיוק ההיפך דלהרשע טוב ולהצדיק רע, הרי שאין משפט. אליבא דאמת, זה מה שקורה איתנו מאחורי הפרגוד, בתת הכרה שלנו! אם כי בודאי אין המדובר ברמה כזו כלשון הפסוק שה' חפץ ברע או שלית דינא ודיינא, כי הלא ב"ה אנחנו מאמינים בני מאמינים. אך מ"מ סו"ס תמיהה זו דוחפת את האדם (מי בהכרה ומי בתת הכרה) להסתכל עם פשרנות קצת לצד הרע, ...נו, זה לא נורא כ"כ, והראיה שמן השמים סובלים את זה כי הרי נותנים להם הצלחה גדולה... אבל האמת היא שאין זה אלא רק כדי להעמיד אותנו בניסיון (אם נתבלבל מהניסים שקורים אצלם), כמה זמן יקח הניסיון הזה אנו לא יודעים, אך זה ברור, שמי שיעמוד בניסיון ויעבור אותו בהצלחה עליו נאמר (בהמשך שם במלאכי) " אז נדברו יראי ה' איש אל רעהו ויקשב ה' וישמע ויכתב ספר זיכרון לפניו ליראי ה' ולחושבי שמו". [ובהמשך, תוך כדי הילוך הדברים יבואר במאי מיירי הכא].

נכנס עתה להבהיר איך צריכה להיות הגישה הנפשית אצל כל בן תורה למצב כזה של הצלחת הרשע [ובפרט אם רואים שיש אצלם פה ושם איזה שהם הנהגות בגדר קצת למעלה מן הטבע].

הנה אצל יעקב אבינו ע"ה בעת שהכין את עצמו להפגישה עם עשיו, כאשר ראהו מרחוק עם הארבע מאות איש שלו, כתיב שם "וישם את השפחות ואת ילדיהן ראשונה ואת לאה וילדיה אחרונים ואת יוסף ורחל אחרונים" (בראשית לג, ב) והנה שינה כאן בהנהגתו ממה שנהג עד עתה (שחצה לב' מחנות שאם יבא אל המחנה הא' והכהו והי' המחנה הנשאר לפליטה) והיינו שראה בזה עצה ותחבולה איך להיפגש עם עשיו והארבע מאות איש שלו

ולהינצל מפגיעתו. והדבר אומר דרשוני, מה המיוחד כאן ומהי נקודת ההצלה שטמונה כאן בהעמדת השפחות וילדיהן בראש, בדווקא.

וקבלה בדינו בזה מהגר"א ז"ל שהמדובר כאן הוא על סוף גלות אדום (התקופה שלנו) - וכדחזינו דאחר פגישה זו כבר התפטר ממנו לגמרי - ועשה בזה יעקב אבינו תחבולה אשר על ידה יהיה הגנה על כלל ישראל לבל ימוט ע"י אדום. וזהו מה ששם את השפחות וילדיהן בראש אז, והציור בזה הוא מ"ש חז"ל בסוף סוטה דבעקבתא דמשיחא חוצפא יסגא ואמר הגר"א ז"ל דהכוונה במילת "יסגא" כאן הוא שיצליחו "מאוד" דהיינו לא סתם הצלחה רגילה אלא הצלחה מופלגת במיוחד. וזו היתה התחבולה של יעקב שבצורה כזו יש האפשרות להיפגש עם עשיו - גלות אדום, כנ"ל - פנים בפנים, ולא להינזק. ועדיין הדברים סתומים וטעונים הסברה.

גם, ישנו תיאור ברור המבטא את תוקף וחוזק הצלחת הרשעים בזמן זה בלשון הפסוק בתהילים "יחילו דרכיו בכל עת, מרום משפטיך מנגדו, כל צורריו יפיה בהם" דהיינו שמדובר בכזה תוקף של הצלחה עד כדי שאף מרום משפטי שמים לא יזיזו אותו, כאילו הפקר ח"ו, וכן בכל זמן תהיה להם הצלחה "יחילו", וכן כל צורריו יפיה, יבטל. עד כדי כך יכולה להגיע ההצלחה שלהם, והענין יוסבר בהמשך הדברים.

ביאור הענין כפי איך שנתבאר בכתבי הגר"א ז"ל בכ"מ הוא, דהנה בהילוכי ההנהגה העליונה כאשר מגיע זמן אשר צריכים להיפטר מן הרשע, הנה יש בזה ב' מהלכים. הא'. בדרך מלחמה רגילה, כהרגות היצ"ט על היצה"ר. אך באם לא מגיעים לזה ואין זה מסתייע אז יש עצה נוספת, והיא ארוכה מאוד ונמשכת לזמן רב. שמה של עצה זו הוא: "משלם לשונאיו אל פניו להאבידו", הפירוש, שמשלמים להרשע את מיעוט מעשיו הטובים בעוה"ז כדי שיהיה נטרד לגמרי מעוה"ב. והיינו בעת שתגיע תקופה שהייעוד שלה הוא מעבר, להכניס את הכלל ישראל לעוה"ב אז הוא העת לכך, לאבד את הרשע באופן זה. וזהו המדובר בדברי חז"ל (בסוף סוטה) הנ"ל דבעקבתא דמשיחא חוצפא יסגא. ומבואר בזה היטב ענין הפלגת הצלחתם בחוזק ותוקף כ"כ כמבואר בהפסוק וכפי' הגר"א ז"ל על מילת מאוד - הפלגה - . כי בהיות שהמדובר כאן הוא על שכר מצוות בעוה"ז, והלא שכר מצוות בהאי עולמא ליכא, א"כ המדובר כאן על עסק ששייך לעוה"ב, ולכך כאשר פורעים זאת כאן בעוה"ז אז הוא בציור של "מאוד" שזהו ציור העוה"ב [שזהו אופיו "מאוד", הפלגה]. וממילא מבואר עד היכן המדובר, בכזה חוזק, כי בהיות שזה "אעוה"ב דיקא גשעפט"א א"כ זהו תוקף נורא עד כדי שאפילו מרום משפטיך מנגדו וכו', מפני שפורעים חוב גדול ממש. וזהו מתחבולות ההנהגה העליונה בעת אשר חלילה וחס אין אנו ראויים להיות בא"י מצד שיש בנו דברים שהארץ לא סובלת אותם, וכפי שכבר דיבר בזה ר' אלחנן זצ"ל ב"עקבתא דמשיחא" שלו, שיש חשש מדברים שהארץ תקיא אותנו, שאז משתמשים בהנהגה העליונה בתחבולה זו, נותנים להרשעים שכר מצוותיהם בעוה"ז וממילא מקבלים כאן תקיפות כ"כ נוראה בהצלחתם עד כדי ששום כח לא יכול להתנגד להם ונראה כאילו גם ההשגחה העליונה, מרום משפטיך וכו'. וכאן מונח הסוד של כל ההצלחות שהיו לממשלת הזדון כאן בא"י, הצלחה אחר הצלחה, מלחמה אחר מלחמה. ואכן באמת אנו עומדים באמצע תקופה שרח"ל הכלל ישראל נתון תחת ממשלת הרשע, הרשע נהיה בעלים. אבל מ"מ בהגיע הזמן להפקיע בעלות זו, אז כלל ישראל יהיה מוכן ומוכשר להגיע להגאולה, דווקא מכח כל הצער שעבר עליו באותה תקופה, ומכח החיזוק בתורה ותפילה על אף מצב הרשע. ואז, בגמר החשבון דשכר מצוותיהם תפקע זכות בעלותם. ואז ובא לציון גואל. זהו פשר דברי הגר"א ז"ל אשר בעת סוף גלות אדום אז "וישם את השפחות וילדיהן ראשונה", בראש.

וכפי שכתב באבן שלמה שהמושלים אז יהיה להם אופי של עמלקיות! ואז עי"ז יש רווח גדול כי כשהעסק הוא עם עמלק, אז "מלחמה לה" בעמלק! זה כבר עסק שלו ית'. ואז אכן ההצלחה של כח התורה בהמלחמה מובטחת. וזהו לשון חז"ל בסוף סוטה אחר שצויר שם את כל השחתת הדור בעקבתא דמשיחא אמרו "ואין לנו להישען אלא על אבינו שבשמים" דבהיות שזה עסקו כאן א"כ אין כאן שום כח אחר הלוחם עמם אלא רק הוא ית', ואכן אצלו יש גם דרכים של לחימה הנקראים "משלם לשונאיו אל פניו להאבידו". וממילא בזה מתפתח כח האמונה והבטחון שלנו תחת רשע זה, בזה שאנו יודעים שעם כל הצלחת הרשע המנהיג את כל וגם את מהלך זה עצמו הוא רק הקב"ה! (ויש להוסיף כאן הערה, דאיתא בגמ' פרק הערל, ג' סימנים יש באומה זו, ביישנים, רחמנים, גומלי חסדים. ובביצה לב: כשמדובר על אנשים שהיו לקויים במדת הרחמנות, אמרו שם בזה"ל: "הני מערב רב קאתו", (לאו מזרע אברהם נינהו) כל המרחם על הבריות בידוע שהוא מזרעו של אברהם". [וכן איתא בחז"ל דבסוף יומיא ראשין דעמא (השולטים) מערב רב אינון] כמדומה, שכהיום כבר לא צריכים ראיות להגיד שאולי יש ספק אם הם מבני אברהם יצחק ויעקב, שום א' מהג' מדות הללו אין בהאופי שלהם! והגרוע מכל הוא לחימתם עם כח התורה שזהו המאפיין של עמלק! [כמבואר בתנחומא סוף בשלח], מלחמה לה' בעמלק זהו מלחמת התורה בדווקא.

נציע כאן בפני הציבור נקודה נוספת שצריכה הבהרה. מסתובבת שמועה אצל הציבור על עובדא פלאית שהיתה בחזית. שהיתה פלוגת חיילים שבקשו להיכנס למבנה מסויים בכדי לעשות שם איזו פעולה, והנה נצבה בפתח אישה שאמרה להמפקד שלא כדאי להיכנס כי יש כאן סכנה, ואכן יצאו, הקיפו את המבנה והפציצו אותו מבחוץ והתברר כדברי האישה. אח"כ פנו לעבר מבנה נוסף והסיפור חוזר על עצמו. וכששאלוה: מי את. ענתה: רחל אמכם. ע"כ השמועה. רבותי, אם הגענו למצב כזה שאנו מסוגלים להאמין לכאלה סיפורים, אוי ואבוי איפה אנו עומדים! עד היכן הגיע האי יציבות בהשקפה, השיבוש! הא למה זה דומה? הנה שמעתי מר' יוסף לייס זצ"ל ששמע מהרב מבריסק זצ"ל פשט במשאחז"ל - הובא ברש"י ריש פ' תולדות - שהקב"ה עשה זיו איקונין של יצחק דומים לאברהם ממש, מפני שהיו ליצני הדור אומרים מאבימלך נתעברה שרה. והק' הרב מה הליצנות כאן הלא אצל אברהם לא היתה בעיה שהרי הוליד את ישמעאל ז"א שיכל להוליד וא"כ כל הנס היה אצל שרה שהיתה עקרה, וא"כ לא הפחיתו מעצמת הנס, ולו בכי הוא זה באמרם מאבימלך נתעברה? וענה: שהיא היא, בודאי לא נתכוונו להוריד במעלת הנס ואדרבה בדווקא כן היה נס, ולא סתם נס אלא נס גדול, ורק כאן הוא עוקץ הרשעות שלהם שלאבימלך כן ולאברהם לא! וכאן הוא נוראות הארס, להפוך את כל ההשקפה! **שלאבימלך שהוא פושטאק! עושים ניסים בשמים ולאברהם הגדול בענקים (אשר אין שום אפשרות יחס מדידה אפי', על הפער בינו לבין אבימלך) לא!** רבותי, זה בדיוק מה שקרה כאן! אם היו מספרים לנו שאצל הגאון או הרמב"ן או הרמב"ם נתגלתה רחל אמנו, בודאי יכולים להסכים, הם קדושי עליון כל מציאותם ומאויים הוא רק כבוד שמים, ושום דבר אחר לא היה נוגע להם כלל, וממילא ראויים לזכות כזו שברוח קדשם תתגלה להם רחל אמנו. **אבל להאמין שאליהם לא** [כי אכן עם כל גדולתם לא שמענו שהיה זה מעולם], **ואילו למפקד, בעל עבירות, עם כל החיי החילוניות שלו כן??? !!!** והמאמין כך, או הוא פשוט שוטה, או משובש לגמרי! זהו, **אבל בדיוק! מאבימלך נתעברה שרה לאבימלך כן, ולאברהם לא! ...** ואם יאמר

האומר הלא היה מעשה ולמה לא להאמין שהיתה כאן השגחה פרטית כדי להציל את כל החבורה שם, וכפי שידוע, שהלא היו שם מעשים גלויים של השגחה פרטית? ע"ז התשובה היא, וכי אין שום דרך אחרת להציל אלא רק ע"י שרחל אמנו תקום מקברה ותתגלה למפקד? לא חסר דרכים להצלה, וכמשאחז"ל ע"י הכל עושה הקב"ה שליחותו, ואיתא בגמ' מעילה דף יז: מעשה שהיה עם רשב"י שהלך בשליחות לקיסר רומי כדי לבטל גזירות שגזרו על ישראל. בדרך פגשו שד קטן ששמו היה בן תמליון ושאלו אם רוצה שיבא לסייע בעדו. בכה רשב"י, אמר, מה שפחה של בית אבא (הגר) נזדמן לה מלאך ג' פעמים, ואצלי מגיע שד? (יש על מה לבכות כאן) אח"כ התנחם באומרו יבא הנס מכל מקום. ואז, רץ השד לפניו נכנס בתוך בת הקיסר ונשתגעה, ואז הגיע ר' שמעון לשם ואמר בן תמליון צא בן תמליון צא, ומיד נסתלק ונתרפאה. ואז א"ל שיבקש את שחפץ וכו' ונתבטלה הגזירה. ומעתה, באמת נשאלת השאלה, אין שליח מכובד יותר בשביל רשב"י? אלא, שזהו דרכי שמים שהכל לפי דרגת הדור. גם ידוע, שהשדים שקרנים הם ויכולים להופיע ולהציג את עצמם בדמות מישהו מסויים ולהגיד אני הוא פלוני, וכידוע זה מהגמ' בגיטין שמלך השדים סילק את שלמה מכסאו וישב במקומו כאילו הוא שלמה עצמו במשך תקופה ארוכה, ובאמת לא הורגש רק עד שחכמים בדקו ודרשו היטב ומצאו איזה סימנים ורק אז נתוודע. גם ידוע מעשה שהיה אצל הרב שמעון אגסי זצ"ל שהיה מגדולי חכמי בבל לפני מאה שנה. שהביאו לפניו ילד בגיל 12 שאומר שאליו הנביא מתגלה אליו בכל יום, ותיאר איך שהיה נראה עם בגדי לבן וזקן לבן ארוך, והיה שם רגלים לדבר שאכן אינו משקר. והיה לפלא, היתכן ילד בגיל 12 יזכה לגילוי אליהו כל יום? אמר ר' שמעון להילד, שבפעם הבאה כאשר יופיע, תאמר בפניך את אשר אומר אליך, ואז נראה מה יהיה. תגיד: "אלהא דשמיא וארעא לא עבדו, יאבדו מארעא ומן שמיא אלין". (כלומר: שאם אין בכוחו לברא שמו"א, יאבד) ואכן למחרת כאשר הופיע שוב, הנה רק הוציא הילד. אימרה זו מפיו נסתלק מיד, ושוב לא חזר. ואז א"ל ר' שמעון היה זה שד! רבותי, יתכן שהיה כאן מעשה הצלה, אך לא היה זה רחל אמנו כי למפקד עם כל ציור החיים החילוניים שלו לא מגיעה רחל אמנו! והיה זה לכל היותר "שיין דלת" שהתחפש!

[וזאת צריכים אנו להודיע כי אין הכוונה כאן לאמת שאכן כך היה מעשה, כי אין זה ענייננו ואנו לא נכנסים לזה האם כן היה או לא היה. וכל הכוונה כאן אינה אלא להוקיע את הניגון של "מאבימלך נתעברה שרה" המתנגן כאן בתוך הציבור!, ה"כל הכבוד לצה"ל וחייליו ש"רחל אמנו" הצילתם", ואת הטרפויות הזו באנו לנקר! ולגופו של ענין, אם שייך שם גילויים של השגחה פרטית בחוש, כבר נתבאר בתוך הדברים] וכל זה נובע מאותה הרגשת שפלות של "ונהי בעינינו כחגבים", כי הרי הם עומדים בראש. אבל מה האמת, בודאי, אבל אין זה אלא "וישם את השפחות וילדיהן ראשונה"! זהו זה ותו לא מידי... בשביל קרב הם טובים. ולא יו תר!

הנה בפרשה ב' דק"ש מדובר על שכר ועונש "והיה אם שמע וכו' השמרו לכם פן יפתה לבבכם וסרתם וכו' ולא יהיה מטר והאדמה לא תתן את יבולה, ואבדתם מעל הארץ הטובה וכו'". והק' המפרשים, מדוע עדיין נקראת הארץ הטובה אחר שחל בה הקללה הקודמת שאין בה מטר ויבול, ואיזה עוד טוב נשאר כאן עוד? ותירצו שזה גופא שבא"י לא מניחים להיות חטא, והארץ מקיאה בעלי חטאים זהו "הארץ הטובה" שאינה מניחה את יושביה להכנס לתרדמה וכסדר יש תזכורת להיושבים עליה באם נמצאים בדרך לא טובה, חזרו בכם! והנה אם נבא לעשות סיכום נראה דבר מתמיה.

המדינה קיימת כאן כ-60 שנה ומספר המלחמות שעשו עימה הם **שבע!** (לא פחות! בזמן כ"כ קצר) ומעתה בואו חשבון, האם בכל ההסטוריה היתה כזאת מדינה שבכל שני וחמישי יש מלחמה? מה נשתנה? התשובה היא, שכאן - ארץ ישראל - היא הארץ הטובה, לא נותנים לישון כאן! א"י דורשת שיהיו יושביה מקיימי מצוות וכל זמן שיש קטרוג ע"ז אז היא מרעידה את הלבבות. זה מה שקורה כאן, מרעידים את האדמה תחתינו. בודאי צריכים אנו להתפלל שהקטרוג והעת צרה יחלפו אבל צריכים לדעת שימי החרדה הם יותר טובים מימי השלוה משום שאז האדם מתעורר ויש לו דחיפה ומשגשג. ומשא"כ בימי השלוה נכנסים לתרדימה בחזרה.

נסיים בעוד נקודה קצרה. למעשה אנו נמצאים בסכנה גדולה מאוד. אך לא מהערביים בעזה, נכון יש שם מלחמה, והיא גם סכנה, אך זו היא סכנה פי כמה וכמה. במה דברים אמורים?

איתא בפירוש המשניות להרמב"ם (סוף ברכות) עה"פ "עת לעשות לה' הפרו תורתך", שפעמים אשר מדה"ד דורשת את שלה, אלא שמחמת כח התורה יש הגנה וממילא א"א, ואז התחבולה לזה בשמים היא, שלוקחים מהדור את כח התורה ע"י שמחלישים את עמוד התורה, ואז הדרך פתוחה לקטרוג וגזירות רח"ל.

הנה, מה שמתרחש כאן בחדשים האחרונים בהענין של התמכין דאורייתא ואם אין קמח אין תורה. הנה זו היא סכנה גדולה! אין המדובר כאן בהטרדה בעלמא ללומדי תורה, אלא הרי זה הורדת רמת התורה בכלל ישראל, ועי"ז פתיחת דרך לגזירות, זהו נסיון מיוחד לבני תורה. והסכנה כאן היא **פי אלף!** מהסכנה שיש בחזית היום. השי"ת ירחם עלינו שלא יהיה קיום למצב זה, או שבני התורה יתעקשו על עול תו"מ שאעפ"כ לא נכנעים לדברים אחרים מחמת הנסיון. ובאמת עניות ודחקות הת"ח שקולה פי אלף מול גזירת גופים להמחנה החילוני.

להתפלל ולבקש מהקב"ה שיאמר לצוטינו די, אבל להתפלל על עמוד התורה ולומדי התורה שלא יפסיקו זה ממש **ראש וראשון על הפרק!** ... וזה חשוב מאוד מול הקפיטל תהילים שאומרים בשביל האלף למטה... השי"ת יעזור שנזכה לישועה גמורה ונחמה בקרוב ובמהרה לראות את עמוד התורה על תילו לעולם ועד.